

”אם מִי־שֶׁהוּ אוֹהֵב פֶּרֶחַ, שֶׁבְּכָל מַלְיוֹנֵי הַכּוֹכָבִים יֵשׁ רַק אֶחָד כְּמוֹהוּ,
דֵּי לוֹ לְהִסְתַּכֵּל בְּכּוֹכָבִים וְכִבֵּר הוּא מֵאוֹשֵׁר.
הַפֶּרֶחַ שְׁלִי נִמְצָא שֵׁם בְּאִיזָה מְקוֹם...“

אנטואן דה סנט-אכזופרי
מתוך הספר "הנסיך הקטן"

עמית קוסובר ז"ל
19 בפבואר 1978 - 14 באוגוסט 1996

עמית קוסובר

עמית, בן לרפאלה ונח קוסובר ואח בכור לרועי, דן, גיא וגל, נולד בי"ב באדר א' תשל"ח (19.2.1978) ב"בית היולדות" בתל אביב-יפו. עמית התגורר בתחילת חייו עם משפחתו בגבעתיים ולמד בגן דתי יחד עם אחיו רועי הקטן ממנו בשנתיים.

כשהיה בכיתה ב' עבר עם משפחתו לכפר סירקין, והחל ללמוד בבית הספר "כצנלסון" אשר בכפר, שם התחבר עם חברים רבים, ביניהם יהב ברורמן ויניב ברודבקר שהיו חבריו הקרובים.

לעמית נולדו עוד שלושה אחים ואחות בהמשך: גיא (קטן ממנו בשש שנים), דן (קטן ממנו 9 שנים) וגל (קטנה ממנו 11 שנים), משפחתו מספרת שהיה כמו אבא קטן לאחיו, אהב לטפל ולדאוג להם.

בילדותו עסק עמית בפעילויות רבות ביניהן טיסנאות, קאראטה, השתתפות בתנועת נוער, קריאת ספרים, צפייה בסרטי אימה ומדע בדיוני ומשחק במשחקי מדע בדיוני ופנטזיה כמו "מבוכים ודרקונים" ו"Magic the Gathering". עמית אהב לבלות הרבה עם חבריו, לטייל בארץ ולעסוק בספורט ובפרשנות של משחקי כדור סל.

כאשר סיים את לימודיו בבית הספר היסודי החל עמית ללמוד בביה"ס השש שנתי (חטיבה עד תיכון) "עמי אסף" אשר בבית ברל, בו גם סיים את לימודיו בכיתה יב'. כאשר הגיע לתיכון, החל ללמוד במגמה הריאלית-פיסיקלית.

עמית תואר ע"י חבריו ומוריו כנער צנוע, שקט וביישן, נבון, חייכן, טוב לב, שאף פעם לא התלונן שקשה לו ותמיד תרם ועזר לאחרים.

עמית, אשר בפי חבריו כונה "קוסו", גדל להיות בחור חסון, מוצק בעל מבנה גוף רחב שתמיד הסתובב בבגדים קצרים ובסנדלים, בחוס ובקור. אביו נח, שירת במילואים בחטיבת "גולני", בעקבותיו עמית תמיד רצה להתגייס ל"גולני" וכך גם עשה בסופו של דבר.

לפני שירותו עבר מבדקי קבלה לחיל האוויר ויועד לקצונה.

ב-23 ביולי 1996 גויס עמית לחטיבת "גולני".

עמית התמוטט ומת במהלך מסע בשטח אימונים בבקעה, ב-14 באוגוסט 1996, שלושה שבועות לאחר גיוסו. יהי זכרו ברוך.

תעודת הלידה של עמית ז"ל,

משרד הפנים
وزارة الداخلية
MINISTRY OF THE INTERIOR

מדינת ישראל
دولة اسرائيل
STATE OF ISRAEL

תעודת לידה

שם המשפחה	קוסובר	שם הפרטי	עמית
שם הפרטי של האב	נח	שם הפרטי של אבי האב	שם הפרטי של אבי האב
שם הפרטי של האם	רפאלה שיינה	שם המשפחה של אבי האם	נלילי
המין	זכר	מספר הזהות	0 3156585 6
הלאום	יהודי	הדת	יהודי
נולד ב: שם הישוב	תל אביב - יפו	שם בית החולים	בית היולדות
תאריך הלידה העברי	י"ב באדר א תשל"ח	תאריך הלידה הגריגוריאני	19 במרואר 1978

הנני מאשר כי הילוד נרשם בספר הלידות
התנועה ניתנה בהתאם לסעיף 30 לחוק מרשם האוכלוסין תשי"ה - 1965
כלשכה לסנהל אוכלוסין במתח תקוה
בתאריך כ" באייר תשנ"ט 6 במאי 1999

מיצור ד"ר
החלוקה הישנה
מחמת המשרד

הנסיך הקטן

מילים: יהונתן גפן

פגשתי אותו בלב המדבר
יפה שקיעת שמש ללב עצוב
ציירתי לו עץ וכבשה על נייר
והוא הבטיח לי שישוב

הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו הן קוצים כעת
ווליבו הקטן קפא כקרח

ואם אי פעם תגיעו לכאן
תדעו שכאן הוא חרש צנח
וקול הנפילה מעולם לא נשמע
בגלל החול הרך

והיה אם יופיע שם ילד אחד
שפניו שוחקות ושיער לו זהב
תדעו שזה הוא, והושיטו לו יד
ולטפו את אבק המדבר מעיניו

ואז תעשו עימי חסד קטן
כיתבו נא מהר לכל אימותינו
שירווח להן קצת ויפוג צערן
הנסיך הקטן חזר אלינו

הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו הן קוצים כעת
ווליבו הקטן קפא כקרח

טיול משפחתי
בספארי 1979

שמור על העולם

מילים ולחן: דוד ד'אור

תשמור על העולם ילד

יש דברים שאסור לראות

תשמור על העולם ילד

אם תראה, תפסיק להיות

גיבור של העולם ילד עם חיוך

של מלאכים

תשמור על העולם ילד

כי אנחנו כבר לא מצליחים .

תשמור על העולם ילד

אל תגזים במחשבות

כי כמה שתדע יותר ילד

אתה רק תבין פחות

ובשעה מסוימת

נסגרות כל הדלתות

וכל האהבה נגמרת

רק אתה ממשיך לתהות.

עמית ואביו נח

פרוייקט מבורך עושה משרד החינוך בהנציתו את נופליו של בית הספר. אנחנו משפחת קוסובר שכל חמשת ילדיה בוגרי עמי אסף יודעים שאם הפרוייקט היה נעשה לפני שנה ושלושה חודשים, היה הספר על עמית מצליח לשקף יותר את דמותו.

לפני שנה ושלושה חודשים איבנו את בנו האהוב דן. לאסוף את החומר הנדרש לספר שואב מאיתנו כל טיפת אנרגיה. חשוב לנו שהתלמידים יכירו את עמית ועל כן במעט הכוחות שהצלחנו לאסוף מעבירים אנחנו את דמות עמית החי. את עמית האהוב והמוכשר, עמית הריאלי אבל גם המצייר עמית האומן בנפשו. עמית אוהב הארץ בה נולד וגדל, עמית הבן, האח, ועמית החבר.

כל עוד הזיכרון קיים גם אלה שאינם איתנו בגופם נמצאים איתנו יום יום, שעה שעה.

קטעי תמונות, זיכרונות קצרים במהלך חייו של עמית.

שני בני נוער צעירים נפגשים ורוקמים חלום משותף להקים משפחה במדינה שכל כך אוהבים, מאמינים בעזרה הדדית ובפרגון אחד לשני. אוהבי נופי הארץ, אוהבי הטבע שיודעים ליהנות מהדברים הקטנים שהחיים מציעים, אלה שבאמת חשובים. לא שואפים לדברים עצומים הנמדדים בחומרנות, רק רוצים משפחה, מאוחדת מאושרת שמחה ואוהבת.

אמא רפי (רפאלה) ששרתה כחיילת בנח"ל, אבא נח ששרת תחילה בסיירת אגוז ולאחר מלחמת יום הכיפורים היה קצין צעיר באלפנייסטים ובסוף שרותו הצבאי פיקד בחטיבת גולני, הופכים בגיל 24 להורים.

עמית נולד במונחים של היום לשני ילדים. תינוק חייכן זהוב תלתלים.

בשנים הראשונות לחייו גדל עמית ברמת גן, שם גם הלך לגן הילדים, הגן המבוקש ביותר באותה סביבה היה גן דתי. עמית בגיל 4 הלך יום ליום עם כיפה צבעונית משובצת וציצית קטנה מתחת לחולצה.

כשהיה עמית בן שנתיים וחודשיים התווסף למשפחה אחיו רועי. עמית מיד קיבל על עצמו את תפקיד האח הבוגר האחראי. איזה אושר ושמחה היו על פניו.

זיכרון: רפי ורועי שבים הביתה מבית החולים, רועי בן שלושה ימים, עמית כדי להכניס את רועי לעניינים ולתת לו נחיתה קלה במשפחה מארגן לו הופעה קטנה. אי אפשר לקבל אח מבלי לערוך מסיבונת. כל הפחדים של הורים לאחר לידת ילד שני, על קנאה בין אחים נעלמו מיד. עמית התאהב ברועי מיד עם הגיעו הביתה וכך היה גם עם שאר אחיו ואחותו..

זיכרון: עמית בן שלוש רועי קצת לפני גיל שנה. שבת בבוקר אמא ואבא ישנים. עמית מטפס ונכנס למיטת התינוק של רועי, מחליף לו את החיתול הרטוב (עדיין לא היו חיתולים חד פעמים). מושיב אותו ומאכיל אותו במעדן ואז ממשיכים השניים לשחק במיטה כדי לתת להורים לישון.

ימי הילדות של עמית עברו עליו בהרבה צחוק ושמחה, ילד שאהב חגיגות יום הולדת אהב את המסיבות בגן, כל אירוע הוא סיבה למסיבה.
מצד אחד ילד אחראי ורציני לגילו ומצד שני חיוך גדול וביישני מרוח לו באופן קבוע על הפנים.

1982-מלחמת לבנון, עמית בן 4 רועי בן שנתיים, נח מגויס לצבא, הימים ימים ארוכים של מתח וחרדות מפני הבאות, ימים שבהם הטלפון הנייד, האייפון לא היו בנמצא, לא היה קשר עם הלוחמים, הקשר עם נח הוא קצר ומועט. מסתיימת המלחמה ונח שב הביתה לאחר היעדרות ארוכה מאוד. שמחה גדולה במשפחה.

זיכרון: עמית ורפי משוחחים בניהם על השמחה שאבא חזר בריא ושלם מהמלחמה. עמית ברצינות רבה אומר לאמא "אני לא אחזור מהצבא" רפי שואלת למה אתה חושב כך?
עמית עונה "אבא יודע לשמור על עצמו, אני לא." זוהי המחשבה הראשונה שעלתה בראשי כשהגיעו המודיעים לביתנו להודיע לנו על נפילת עמית.

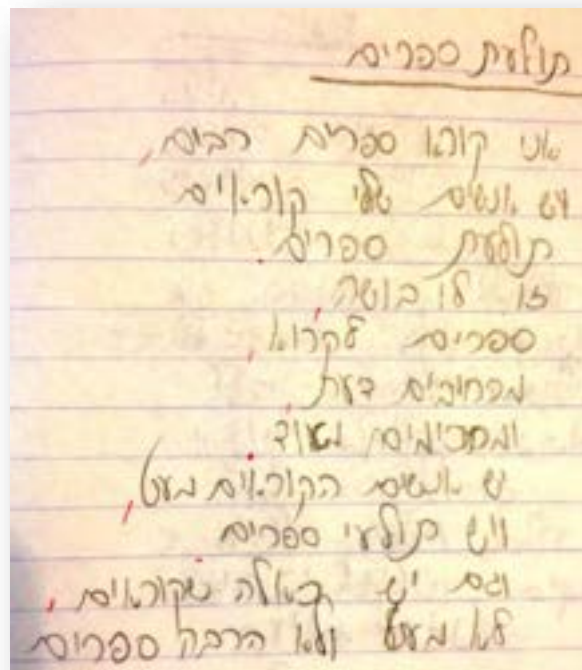
שנתיים לאחר מלחמת לבנון מגיעה תגבורת נוספת למשפחה, לידת גיא, עוד בן חייכן למשפחת קוסובר וגם הוא עובר אותו תהליך קליטה מזורז לתוך המשפחה על ידי הופעה מרשימה הפעם ע"י שני אחיו הבוגרים ממנו.

זוג הורים, שלושה ילדים גרים בדירה נחמדה ברמת גן במעלה גבעה בשניים וחצי חדרים, טלויזיה אחת, חדר אחד לשלושת האחים אבל האושר והשמחה רבים.

עמית מתחיל את כיתה א בבית הספר חשמונאים ברמת גן, לומד לקרוא ואין מאושר ממנו כאשר הוא מגלה את האותיות. מפעם לפעם אוסף הביתה צב שנימצא בחצר, או מביא בקופסת נעליים תולעי משי. כשמגיע עמית לכיתה ב עוברת המשפחה לגור בכפר סירקין, בונים את ביתם ליד סבתא אסתר, אמא של נח. בית גדול, חצר גדולה, אדמה, עצים.

עמית מגיע לבית הספר כצנלסון שבכפר, ומיד מתחבר עם יהב יניב וליאור חבריו הקרובים שמלווים את דרכו כל השנים. ילדות מאושרת בכפר, החופש והמרחבים אהובים עליו מאוד.

האותיות הנלמדות הופכות למשפטים ועמית מגלה את הספרים. תולעת ספרים רצינית בלילה כשאמא אומרת לכבות את האור וללכת לישון, עמית מחביא עצמו מתחת לשמיכה, מדליק פנס קטן וממשיך לקרוא. כמעט ואין כרטיס בספריית בית הספר בו לא מופיע שמו של עמית.

עם הספרים גם נכנס המחשב הביתי לחיינו בהתחלה השפה בו הייתה רק אנגלית וכדי להבין את הנקרא היו עמית ורועי יושבים עם מילון אנגלי עיברי צמוד.

זיכרון: עמית שכבר מגיל צעיר אוהב לעזור לכל אחד, דואג גם לשכנה המבוגרת ובכל יום שישי בדרכו חזרה מבית הספר מביא לה את עיתון השבת. הוא ניכנס כהרגלו לחצר וכלב הזאב שבדרך כלל קשור היה משוחרר והתנפל על עמית ונושך אותו בראשו. מיד, בית חולים, תפרים, זריקות נגד כלבת והכל מבלי שום לחץ וציוץ מעמית הפצוע. מאותו יום תפס עמית מרחק גדול מכלבים, גם כלבה קטנה ולבנה שהובאה הביתה לא הצליחה להוציא לו את הפחד. למרות שאותה היה מחבק ומלטף אבל בחשדנות גדולה.

תנועת נוער, הצגות כיתתיות, חוגים, מסיבות כיתה, חברים, ילדות, דשא גדול, עמית רועי וגיא קבוע משחקים כדורגל, רשת הדלת הופכת לשער ומוחלפת קבוע, קצת קשה לה לעמוד בעומס בעיטות הכדור.

בבית עמית כאח בוגר הוא השמרטף הקבוע על אחיו, לפעמים זה עובר בהצלחה ולפעמים במריבות אבל תמיד באהבה גדולה.

1987 מצטרף למשפחה דן והאחים מעבירים אותו את אותה דרך של הכנסה מהירה ע"י הופעות משותפות של האחים. וכאח צעיר לא עובר זמן והוא מצטרף כשחקן חיזוק לנבחרת.

1989 עוד תוספת למשפחה והפעם זאת אטרקציה גל הקטנה. האחים מאושרים מהכח הנשי (שלימים הופכת גם היא כעזר לנבחרת).
עמית הופך עבור גל לסוג של אבא קטן.

זיכרון : גל בוכה ובאה לקטר לעמית שאמא הרגיזה אותה, עמית בקול סמכותי אומר לה לא לדאוג כי הוא הולך "להרביץ" לאמא.
זיכרון : (שסופר רק לאחר מותו של עמית) עמית שומר על אחיו, אמא ואבא יוצאים בלב רגוע ושקט. עמית מלמד את הקטנים איך אפשר לעבור מחדר לחדר בזחילה על אדן החלון ומדובר על קומה שנייה.

אחד התחביבים של עמית היה להעיף את אחיו הקטנים באוויר מעל המיטה בחדר השינה של ההורים.

ימי הולדת משפחתיים שמחות, עמית הוא הדואג להזכיר ולבדוק אם נקנתה מתנה. ימי האם לא עוברים מבלי שקנה מתנה יפה.

רפי, גל, עמית, רועי, גיא ודן.

כתה ז' עוברים לעמי אסף. נסיעה יום יום באוטובוס, זמן טוב להשלים שיעורים שנשכחו. יציאה מהחממה הקטנה של בית הספר בכפר.

בהסתכלות לאחור משהו מגודל בית הספר החדש עם התלמידים הבוגרים ממנו גרם לעמית להיות יותר מבויש, יותר מופנם, אבל לא פוחד להביע את דעתו ולעמוד עליה. נער מתבגר שלא עושה הרבה רעש אולם עם השקט שלו אוסף סביבו חברים טובים וקרובים.

נער רודף צדק אמיתי שאינו יכול לסבול שמישהו מציק לחלש. מתחילות להתגבש אצלו דעות פוליטיות מוצקות, אוהב את הארץ, אוהב לעבור אותה גם ברגליים. אינו אדיש למה קורה סביבו. הרבה טיולים משפחתיים עם חברים, ברגל וברכב.

עמית המתבגר-חיוך גדול של פנים מבוישות, מכנסיים קצרים, חולצת טריקו קצרה סנדלים חורף וקיץ. בחורף נעלי התעמלות.

תלמיד המגמה הראלית, אוהב לצייר, על אף שהמחשב כבר השתלט על חיינו עדיין מעדיף את הספרים. נשמה גדולה שמחפש בכל אחד את הטוב שבו.

עמית שניפסל לקורס טייס עקב בעיה בראיה מבקש להתגייס לגולני, כמו אבא, אלו הערכים עליהם גדל עמית בבית, "קרבי זה הכי אחי", שלט קבוע שהיה תלוי על דלת חדרו.

אין מאושר ממנו ביום הגיוס. שבת ראשונה בבית חיוך ענק של אושר, צריך ללמוד שירי זוהר ארגוב כדי להשתלב, מושבניק שגדל על שלמה ארצי, יוצא מהבועה הקטנה של הכפר ומגלה את ארץ ישראל שלא הכיר, משתלב מיד באהבה עם חבריו החדשים. ילד שחלם להיות קצין בחטיבת גולני (לאחר מותו הראה המגד שזה מה שיועד לעשות על פי נתוניו).

אזרח שתורם למדינה ואוהב אותה. שלושה וחצי שבועות היה עמית בצבא ולא היה מאושר ממנו על שניתנה לו הזכות לתרום את חלקו. עמית הוכרע על ידי מכת חום בבקעה.

החיוך הטוב של עמית מלווה אותנו יום יום.

עמית, בגן דתי ברמת גן.

**עמית בגן שושי ברמת גן,
בהיותו בן 3**

**עמית ורועי עורכים
מופע של ה'בטלנים'
ליום הולדתו של נח
(עמית בן 8)**

תמונות של עמית מגן שושי ברמת גן

ביה"ס האמלכתי
ע"ש ה. כצנלסון
כפר-סירקין
תשמ"ט
1989

מתוך מחברת שירים וסיפורים של עמית

(כשהיה בכיתות ד'-ו')

הערב והיחידים
כוננו יי, האחת והיחידה,
אחת גני אהב, מכאן
אם בנים אנחנו! "הגורים"
לב סוקו חוקר,
והפנתה בן אורח!
מישהו יכול להתאהב
אני "ודעו"
אני אנחנו! "אתם לא הבנתם"
ככה זה אין מה לעשות
אנחנו זה יכול
קראו.

יום הולדת
 בתמיכה
 גיור יום הולדת
 עם לב שמת
 חזק מותח הולדת
 כי זה יום הולדת
 היפה ביותר
 מקבלת אתנות
 ואוכלת את אולה
 כי יום הולדתי הנב הוא

עמית בגן שושי ברמת גן,
 עם סבתא מרים

ימותי יום הולדת
 השמחה עלי יורדת
 לו נותנים נשיקות
 וקוראים לו גם אכילות
 הנה מקבלת מלא צבריים
 ואותי כגילוי שובחים
 והנה היום כולם להצגין
 טאותי אהוד
 ויני בלב טוב
 במעטל נסוב
 כי הרי זה יום הולדת
 יאמי אסיבה נחמדת

דברים שכתב יניב ברודבקר, חברו של עמית.

אין דרך אחרת להגדיר את עמית חוץ מחבר. אני חושב שאחרי שעמית נפטר, לעד יש מישהו או משהו שמלווה אותי בכל דבר שאני עושה בחיי. מספר פעמים כבר הרגשתי כאילו מישהו נמצא לידי ועוזר לי להחליט את ההחלטות הנכונות, ביחוד בצבא ובמילואים ששם בכל פעילות שאני עושה אני זוכר שיש השלכות לכל החלטה שלנו. עמית ואני היינו חברים מאוד טובים וחלקנו הרבה מאוד תחומי עניין משותפים, החל מפעילות החנונים הידועה שלנו במשחקי מבוכים ודרקונים שלא לשכוח את המחשב הנאמן, דרך משחקי פוטבול בפארק אנטיפטרוס. אבל יותר מהכל עם עמית אני זוכר את האהבה שלנו לאימה. שעות היינו מבליים בצפייה בסרטי אימה וכל יום שישי השלוש עשרה היה קודש לסרטי אימה ויותר מהכל "יום שישי השלוש עשרה". אני חושב שאת הביטחון לראות סרטים כאלו, החל מגיל 13, נתנו אחד לשני ותמיד הייתה ההרגשה שביחד אנחנו יכולים על הכל. היום שבו אני נזכר בעמית בצורה מצחיקה יותר מהכל הוא ערב יום כיפור, שנינו לא היינו מאמינים גדולים ואחרי 5 דקות של תפילה היינו מבינים שאנחנו משועממים למוות, כך שאחרי 10 דקות כבר היינו חותכים ויוצאים לטייל. שעות בילינו בטיולים בערב יום כיפור לקבר שייח נטוש, לתעלות ביוב נטושות, למבצרים עתיקים ולאיפה לא כאשר הדמיון הולך איתנו ומצייר לנו את העולם בדרך מיוחדת שרק שנינו יכולנו לראות, זכור לי בברור איך בטבעיות היינו חושבים ורואים בדמיון בדיוק את אותם הדברים וכל הזמן מרגישים כאילו אנחנו בהרפתקאה אחת גדולה. אחרי שעמית נפטר יום כיפור איבד את המשמעות שלו, בעיניי זה כבר לא אותו דבר בלי עמית, שנה ראשונה לאחר הפטירה של עמית אני עדיין זוכר בברור איך ישבתי במרפסת ובכיתי כמו שלא בכיתי מעולם כאשר אמא שלי הבינה מראש שזה הולך לקרות ונשארה איתי לחלוק איתי את ההרגשה שלי, ועדיין למרות היותי כבר גבר "קשוח" שלעולם לא בוכה עדיין בכל יום כיפור יש לי דמעות שחונקות אותי ואני רואה את התמונה של עמית ושלי יוצאים לעוד הרפתקאה. לא פעם אני יושב ומדמיין איך היו יכולים להיות החיים אילו הגלגל היה מסתובב קצת אחרת וברור לי שכאשר עמית נפטר נקטף לנו מהעולם אחד מהאנשים המיוחדים שחיו בו ואני יכול לראות איך היינו נהנים להמשיך וללוות אחד את השני בחיינו, כי לא הכרתי הרבה אנשים בחיי שאפשר היה לסמוך עליהם ואפשר היה לדעת שזהו אדם שבאמת מורכב כולו רק מטוב לב.

הייתי יכול עוד לכתוב פה שורות על גבי שורות על חוויות משותפות שלנו כמו הלילה במלחמת המפרץ שהטילים תפסו אותי בבית של עמית ולמרות הפיצוצים, עמית התעקש לצאת איתי כשרצתי לאוטו של אמא שלי. או על השעות שהיינו יושבים בבית הספר כאשר אני מתאר לעמית תמונות מהדמיון ועמית בכישרון הציור ובכישרון ההקשבה המופלא שלו מצליח לדמיין גם הוא ולצייר את התמונות מהדמיון שלי. אבל אני חושב שאם אני צריך לסיים, התמונה האחרונה שיושבת לי בראש היא התמונה מהבית של רפי ונוח של עמית חוזר מהצבא עם חיוך ענק, מבט בטוח וגאה והרגשה שהכל קטן עליו גם אני האמנתי שהכל קטן עליו והוא יכול לעשות הכל "ככה זה בגולני".

עמית תמיד היה ולעד יישאר חבר אמיתי איש יקר עם לב ענק שאף פעם לא קר לו.

ליאור, יניב, עמית ויהב, בבר המצווה של ליאור.

מכתבים שכתבו אחיו הקטנים של עמית לזכרו,

עמית קוסובר ז"ל

עמית, לעולם לא אשכח איך הרמת אותי על הידיים
ושיחקת איתנו כדורגל וכדורסל,
איך במשחקי הכדורגל של כל מני קבוצות
(בטלוויזיה ובמגרשים) הכנת לנו פופקורן הכי טוב
שיש.
עכשיו הכל יהיה אחרת אך אנחנו נזכור אותך תמיד
ולעולם לא נשכח אותך.

גיא קוסובר אחיך שזוכר.

עמית

אני זוכר את כל הדברים הנחמדים שעשינו
ביחד.
9 שנים האינו ביחד ולא נוכל עוד לראות אחד
את השני.

שיחקנו עם גיא כדורגל וכדורסל בעולם שבכפר
ואני זוכר שאני ואתה נגד אבא וגיא בכדורגל
ופוצצתה, את אבא בביצים ואמרתה לאבא
שהוא לא יוכל לעשות עוד ילדים חבל שאתה
ניפטרתה כי אתה אח בחור שלכולנו אתה
תמשיך להיות אח בחור בליבנו.

אז עמית אני רוצה להגיד לך עוד משפט אחד.

"לנצח אחי הבחור אזכור אותך תמיד וניפגש
בסוף אתה יודע" ובקיצור תהיה חזק למעלה
אחיך דן האוהב.(אחיך הקטן).

עמית עם אחיו וסבתו

תמונת מחזור כיתתו של עמית, כשהיה בן 10

בבר-מצווה שכבתית
של המחזור של עמית
בעמי אסף.

תמונות מסיום כיתה ו' בבית ספר כצנלסון, בכפר סירקין

מכתב לעמית מהוריו ואחיו, לכבוד רשיון הנהיגה שקיבל,

לדודי - האבא
אבא - הוסס סביר
אמני - הוסס קיבל
דודי הוא לא אהב את סגובלני-פרייה
אבא
אבא תהיה נק את הוסס שלם את הוסס
אבא
אבא
אבא
אבא

עמית ונח אביו

משפחת
קוסובר

עמית ואביו נח יחד בחצר ביתם

אריה חניה, המורה לספורט של עמית ב"עמי אסף" מספר עליו

אני אספר על הבחור המיוחד הזה שאהב ספורט. עמית לא היה ספורטאי ברמה תחרותית, אבל אהב לנתח ספורט ובמיוחד משחקי כדור-סל. בתחילת שבוע, בשיעור הספורט היה מופיע ראשון לבוש ומוכן ועד שהחברה היו מגיעים (ובמיוחד ביי"ב), היו לנו הדקות לחלוק דיוני ספורט בניחותא.

דבר ידוע לכל מי שהכיר את עמית היה לבושו הקצר הן חורף והן בקיץ. בפעם הראשונה בחורף, אני כהרגלי מגיע עם מכנס קצרצר וז'קט טרנינג עליון, ואני רואה את עמית עם גופייה קצרה ומאחוריו כל כנופיית סירקין צוחקים ומקניטים, "היי אריה תראה מי לא מפחד מהחורף".

בבה"ס עמי אסף הייתי לוקח איתי חבר'ה שיעזרו הן בנבחרות והן בביטחון של בה"ס. עמית תמיד היה אופציה מועדפת עלי כפי שהיו גם אחיו אחריו. הרצינות, המוכנות והביצוע המיידי-רמה א'.

חשוב להזכיר את כוחו הרב של עמית, כשהיינו צריכים להעביר עשרות כיסאות או שולחנות הייתי אומר לחבר'ה לחבר 2 כסאות, עמית היה מגיע (או יותר נכון ערימת כיסאות מגיעה) ואז הייתי יודע, הנה עמית הגיבור מרים 8 כסאות ומגיע בשקט ובצניעות.

וסיפור אחרון ומיוחד אני תמיד הולך בבגדי ספורט קצרים בקיץ ובחורף, ואני זוכר לפעמים שהחברה של שכבת י"ב נהגו לקנטר אותי כשהייתי הולך לפעילות בה"ס כלשהי יחד עם הנבחרת או הסדרנים, ועמית לידי או מאחורי מדוגם בלבוש קצר ואחיד, היו צועקים "הנה אריה והבן שלו הולכים בחורף קצר קצר, מה אתם משוגעים?"

ואני ועמית היינו מחייכים וממשיכים במעשינו...

זיכרונות של יהב ברורמן, חברו של עמית

מה שאני זוכר מתקופת התיכון וחטיבת הביניים עם עמית זה בעיקר את השעות אחרי הלימודים. בקצרה אפשר לתאר את רוב החוויות שלנו אז כבריחה מהמציאות: ספרי פנטזיה, משחקי מבוכים ודרקונים (בהם גם יניב-בובה לקח חלק פעיל) ומשחק קלפים ששילב פנטזיה והרבה אסטרטגיה, שנקרא Magic the Gathering. העיסוק האחרון, במשחק הקלפים, תפס את מרבית הזמן. אני זוכר שהיינו משחקים שעות על גבי שעות, הקלפים פוזרים לכל עבר ואנחנו שוכחים לאכול או לשתות תוך כדי.

עמית תמיד היה אסטרטג מבריק, למרות שהייתי קונה יותר קלפים ממנו בסוף הוא היה יוצא מנצח, הקלפים הטובים ביותר עוברים אליו כשלל כל פעם מחדש. עם זאת למרות שחוקי המשחק אמרו בפירוש שהמנצח בוחר קלפים ורשאי לשמור אותם לעצמו, הוא תמיד היה מחזיר לי אותם חזרה. ללא כל ספק, צה"ל איבד קצין מבריק שהיה מגיע מאוד רחוק, זה אופי של מנהיג אמיתי.

גם במשחקי המבוכים ודרקונים עמית תמיד סיפק שעות של הנאה, בתור מנחה המשחק הוא היה יוצר לנו הרפתקאות מאתגרות ומגוונות ובתור שחקן מן המניין הוא הוביל אותנו קדימה בקרבות נגד כוחות החושך.

על דבר אחד אני מצטער בדיעבד, וזה שלא ניסיתי להתעניין יותר בחיים שלו מעבר ללימודים ולזמן "שלנו" יחד. הוא היה גם מבלה עם חבריה אחרים ומסיבה שאני לא זוכר פשוט לא התעניינתי בזה. מצד שני הוא גם לא- לא אמר, לא התגאה או התפאר בכיבושים כמו שרוב הבנים בגיל הזה עושים, וגם זה משקף היטב את האופי שלו.

ולסיום זיכרונות משעשעים... עמית היה נער עם מבנה... רחב. הוא ויניב (המוכר יותר בכינוי בובה) היו נוהגים "ללכת מכות" לעיתים קרובות בשביל השעשוע ואני תמיד נהייתי מכרטיס חינם למופע בידור. גם בובה היה עם מבנה סביר פלוס ועם כח לא מבוטל אבל עמית תמיד גבר עליו בסוף, בדרכים מקוריות. לצערי לא זוכר פרטים מלאים של הצגה כזאת, רק שתמיד זה היה נגמר בכניעה של בובה, ועד כמה שאני זוכר עמית לא הפסיד אפילו פעם אחת. מתאבק בחסד, האלק הוגאן יכול רק לקנא...

יהב

קלפי המשחק

רחלי סוקול, חברתו לכיתה של עמית, כותבת

כשאני חושבת על עמית, הדבר הראשון שעולה לי זה החיוך שלו, חיוך רחב, חושף שיניים ומלא אור. אחר כך אני נזכרת בגופיות ובסנדלים, גם ביום חורפי, באהבה לפיזיקה ומתמטיקה, בראש מלא תלתלים וב- hanging out בספרייה. הוא היה עולם ומלואו של ידע ושמחה.

בפורים בכיתה י"ב

זיכרונות של יעל צחור, חברתו לכיתה של עמית

במשך כל כיתה י"ב ישבתי ליד עמית באותו השולחן. שני דברים נחקקו בזכרוני מהשנה הזו מעבר לזה שהייתי ננזפת על פטפטת... הראשון, עמית היה בחור חכם מאוד אשר הלימודים בבית הספר לא הצריכו ממנו כל מאמץ וכן היה ביישן מאוד (אף יותר ממני שזה לא היה קל בכלל), על כן בכל פעם שנתנו לנו בכיתה איזה שהוא תרגיל או משימה, עמית היה מוצא מיד את התשובה בכתובים או שפשוט היה יודע את התשובה בעל פה, אך בשל ביישנותו הסיכום ביננו היה שהוא יגלה לי את התשובה ובמידה ונשאל אני אהיה זו שיענה את התשובה בשם השולחן. השני, מעבר לכך שעמית היה חכם, הוא צייר מקסים. הייתה לו מחברת ציורים אשר הוצאה מהתיק בכל שיעור ובה היה מעביר את השיעורים ביצירותיו. לעיתים הוא לא הסתפק במחברת והמשיך את ציוריו על השולחן עצמו, מה שהיה גורם לי לעיתים לנסות להציק לו כדי לסחוט תגובה ו"לפלוש" לחלק השולחן שלו. מתוקף היותי חרשנית רצינית, אשר הקפידה לכתוב כל מילה שהמורות הוציאו מהפה, הייתי עסוקה מרבית הזמן בכתיבה אינטנסיבית של כל מה שאני שומעת, אך לעיתים העט שלי לא עמד בקצב הכתיבה והייתי בשצף הכתיבה חוטפת לעמית את כלי הכתיבה שלו כדי לא לפספס דבר שנאמר ועל הדרך הורסת לו את הציורים שלו.

רישומים ממחברתו של עמית:

זכורים לי הימים הקרים והחורפיים שכולנו היינו עטופים במלא שכבות בגדים בעוד עמית
הסתובב עם בגדים קצרים... זכורה לי עד היום תמונה שלו מחורף 1992, שהיה קר במיוחד, הכל
מסביב לבן מברד וגם קצת פתיתי שלג, ועמית עומד בחוץ בבגדים קצרים. אף פעם לא הצלחנו
להבין איך לא קר לו...

(יעל צחור כותבת על עמית)

**אירוע חד פעמי שעמית
בחרמון לובש בגדים
ארוכים**

דברים שכתב שאולי קציר, המורה לספורט של עמית בכפר בבית הספר היסודי ובחטיבת הביניים

ביה"ס האזורי עמי אסף

תשע"ג, 2013

עמית קוסובר ז"ל

היה לי הכבוד ללוות את עמית מכיתה ב' (כצנלסון, כפר סירקין) ועד כיתה יב' (עמי אסף, בית ברל).

עמית היה אדם ששום דבר לא היווה לפניו מכשול. הוא "הסתער" על כל מטרה בדרכו המיוחדת. מעולם לא ויתר לעצמו, הסתער שוב ושוב עד שהצליח. לעמית היה קשה, אך הקושי מעולם לא הרתיע אותו. עמית קוסובר ז"ל – סמל לנחישות, לדבקות במטרה, היה ספורטאי טוב, ותמיד לאורך כל הדרך, דרש מעצמו יותר, ושיפר את התוצאות שלו לאורך זמן, בסבלנות ובהתמדה. עמית ידע לעבוד קשה כדי להצליח, וככזה יישאר לעד בזיכרוני - הצלחה כפועל יוצא של עבודה קשה, רצון כביר ונחישות.

יהי זכרו ברוך !

שאולי קציר

המורה לחינוך גופני, עמי אסף

דברים שכתבה שירי בת דודתו של עמית

בן דוד שלי עמית

עמית היה גדול ממני בשנה.

מתולתל חסון ותמיד עם חיוך על הפנים.

לרוב היינו נפגשים בבית של סבתא שלנו מרים, לארוחת צהריים ביום שבת. בכניסה

לבית של סבתא היה מסדרון ובזמן שכל המשפחה הייתה עסוקה בלאכול קומפוט

לקינוח, אני ועמית היינו עוברים למסדרון להסתודדות שלנו. אני חושבת שעם עמית

דיברתי בפעם הראשונה על נשיקה ראשונה, לא שבזמנו עדיין התנשקתי אבל דיברנו

על זה, על דברים של "גדולים". נשענים על הקיר ומדברים.... עד שרועי היה מצטרף

ואז היינו במבוכה משנים נושא. אני באיזשהו מקום רציתי שעמית יהיה החבר

הראשון שלי, או שהחבר הראשון שלי יהיה דומה לו. היה בעמית משהו, בחיוך

ובחוכמה שלו, שתמיד הייתי צריכה להזכיר לעצמי שהוא בן דוד שלי ושזה לא

יקרה.

פעם אחת באיזה אירוע שההורים שלי עשו על הגג של הבית שלנו, אני ידעתי שעמית

צריך לבוא וחיכיתי לו ואז הוא נכנס לבוש בלבן חגיגי, אני ממש שמחתי והתרגשתי

שהוא בא. אני זוכרת ששנינו יושבים בצד מסתכלים על כולם, מרכלים ושותים

בירה לבנה ולא שחורה בשביל להרגיש גדולים. אני שנאתי את הטעם של הבירה

אבל הרגשתי שאנחנו מיוחדים...

תמיד שאני חושבת עליו אני רואה אותו מחייך עם העיניים הטובות שלו, איך בא לי

שנשב עוד פעם שנינו לשיחה אינטימית ואני אספר לו את כל הסודות שלי.

דברים שכתבה ורדה גונשורוביץ, חברה של ההורים

בשנים הראשונות שלנו בכפר גידלנו תינוקות. עמית כבר לא היה תינוק כי אם ילד כבן עשר.

כמעט כל יום נפגשו התינוקות לבית משפחת קוסובר, בר אור וגונשורוביץ לפעילות של אחר הצהריים. עמית ורועי קוסובר היו ה"גדולים" ברקע.

את עמית אזכור תמיד עם חיוך מבויש וכובש. רציני, אך מדי פעם משתתף בפעילות ה"תינוקה". בעיקר בטיולים שעשינו ביחד, שיחק והשתולל עם הקטנים כאחד מהם על הסירות המתנפחות בכנרת, במסעות הרגליים בנחלים, בחופשות ובנופשים.

לא אשכח איך באחת מחופשות הקיץ שלנו בכנרת, הבאנו איתנו בת משפחה, ילדה כבת עשר, יוליה שמה. נראה שעמית, שהיה אז כבן שלוש-עשרה, "התאהב" בה. אולי היינו עדים אז לאהבה ראשונה. בכל רגע אפשרי חיכה קרוב לצימר לראות את זיו פניה, מבויש משהו, מאחורי שיח או על הדשא, כל הזמן עם אצבע על הדופק, שלא יפספס משהו בבואה ובצאתה.

עוד זכור לי איך בלילות החורף הקרים של כפר סירקין היה מגיע אלינו לעשות בייביסיטר, עם טי-שירט, מכנסי ברמודה וסנדלים, בקור הנוראי הזה ואף פעם לא הבנו איך? איך? איך?

את הטיול האחרון המשותף עשינו כשבוע לפני גיוסו לצבא, טיול לצפון לגיילבון, הייתה זו מסיבת הגיוס הפרטית שלנו לעמית, ולא ידענו שתהא זו גם מסיבת הפרידה ממנו...

תמונות מהטיול המשותף

לנחל ג'ילבון 1996

תעודת הוקרה שקיבל עמית בבית הספר "עמי אסף"

בית הספר האזורי העל יסודי שש שנתי

ע"ש עמי אסף בבית ברל

מוטצה אזורית "דרום הנשרון"

תעודת הוקרה

ניתנת בזה ל עמית קוסובר

ביה"ס מוקיר את פעילותך הברוכה

בנושא: מניעת שימוש לרעה בסמים ובאלכוהול

תרמת מזמנך ומכשרונותיך להצלחת הפעולה

ושל כך נתונה לך המרכת והוקרתנו.

יאלה בן-אסף
רכזת השכבת

גדעון בנימיני
מנהל ביה"ס
עמי אסף

28/12/93

תאריך

בני כיתתו של עמית בתיכון

עמית מקבל את תעודת הבגרות במסיבת הסיום

תעודת הבגרות של עמית

בית הספר האזורי העל יסודי שש שנותי
ע"ש עמי אסף בבית ברל
מופצה אזורית "דרום השרון"

וזאת לתעודה

כ"י החלטיד/ה _____ קונסברר עמית

בוגר/ת מחזור _____ ל"ב _____ שנות תש"ס _____ ב

השלים/מה שמתים עטורה שנות לימודים

2,6 יוני

מוהל בית הספר

מתוך הביתה

20 / 6 / 96

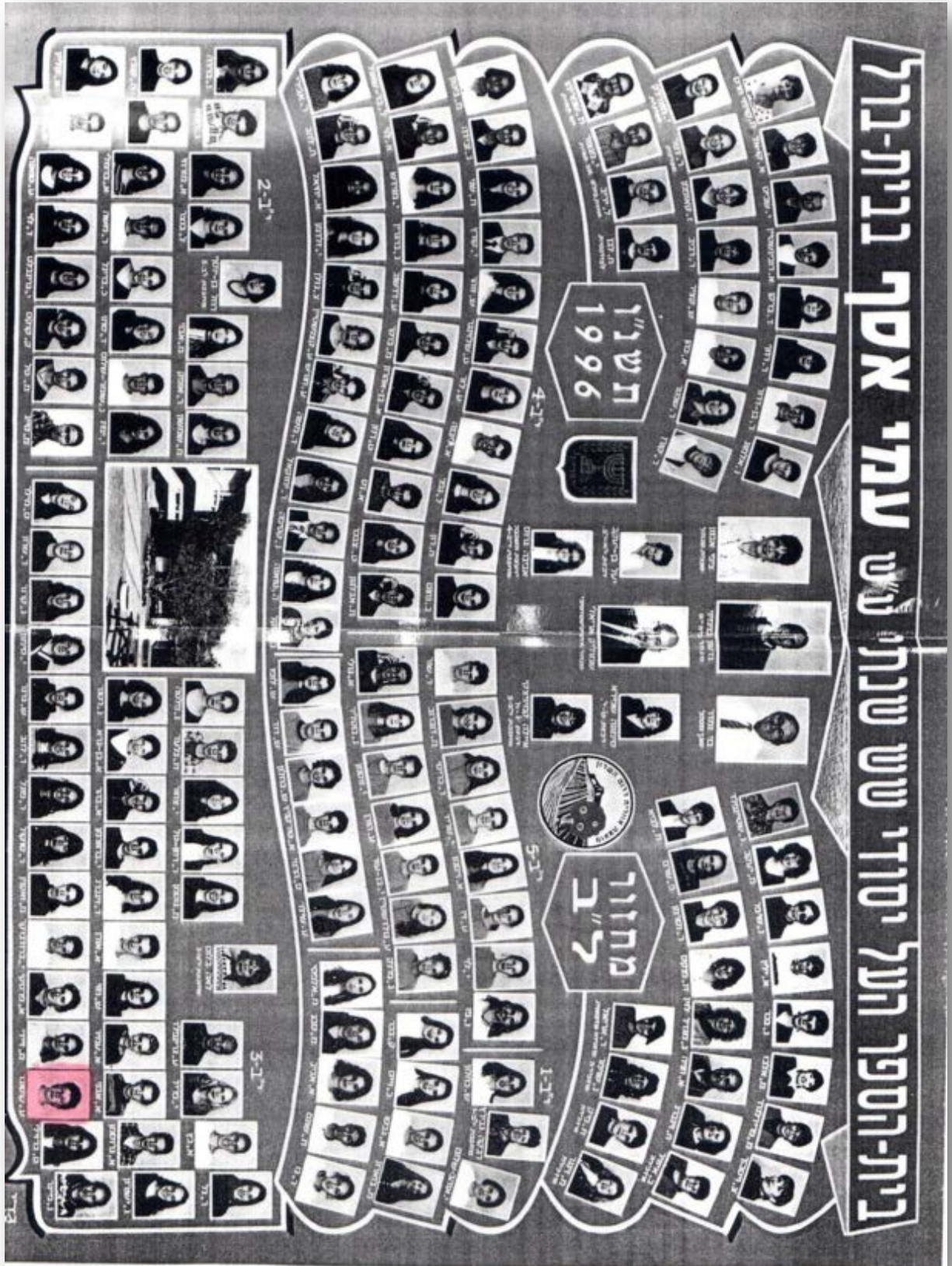
תש"ס _____ ב

ג' בתמוז

בית ברל

משרד החינוך והתרבות
האנף לחדשן החיישובתי

תמונת המחזור של עמית, בתיכון "עמי אסף"

דברים שכתבו על עמית בספר המחזור שלו, בכית ה'ב'.

תדהמה בעולם האופנה.

קולקצית חורף חדשה מענק
האופנה, ע.קסובר.

לקראת חורף 97, יצא בית האופנה של קסובר בקו אופנתי חדש ומקורי, אם כי מזכיר מעט את קולקצית הקיץ של אשתקד וגם את זו שלפניה. מדובר בסט משולב הכולל חולצה קצרת שרוולים מעירוב מרתק של פוליאסטר וכותנה, בתוספת זוג מכנסי ברמודה אווריריים. בכך מדגים קסובר את האימרה: "אורך בגדיו של אדם כאורך מבחניו". קסובר מסמל חוליה נוספת בשרשרת האח"מים של סירקין, ונושא עמו את תקוות האפנה של העשור. בסדרת שאלות שנשאל לגבי עמיתים למקצוע השיב

קוסו מדגים את
הקולקציה החדשה

קסובר: "ידעתי הכל פשוט לא היה לי מספיק זמן" ורץ בחיפזון. מקורות רשמיים מוסרים לנו כי קסובר מתכנן פריצה לשוק החטיפים, ובאמתחתו מוצר חדש ומבטיח. שיהיה במזל. ■

דברים שכתבה תמר שני, בת כיתתו של עמית

השיר האחרון במסיבת הסיום של השכבה שלנו היה "צעיר לנצח" של רמי קליינשטיין. וככה נשארתי עמית. צעיר לנצח, נוגע בכוכבים. אני נזכרת בתורנות ניקיון כתי- שנינו מרימים כסאות על השולחנות ושוטפים את הרצפה, מתיזים מים לכל עבר. נזכרת בכישרון ציור מדויק ורגיש. בסוף כתי ט' אתה מאייר על חולצה שמלווה את כולנו שנים אחר-כך, איורים של ילדים משתוללים עם מטפי כיבוי אש, כתי קצת משוגעת, ואת החיבור המיוחד שלך הבעת בכזה דיוק בציור שלך. נזכרת בציורי שחור-לבן שציירנו בשיעורי אמנות, והזיכרון כבר מתבלבל- האם זוכרת מאז? או משום שהציורים תלויים בביתך שבכפר? נזכרת בשקט, בתום ובחיוך. שתישאר צעיר לנצח.

צעיר לנצח

מילים: יאיר לפיד, לחן: רמי קליינשטיין

שישמור אותך האל
ויגשים משאלתך
שתעשה בשביל אחר
והוא למענך
שתיגע בכל כוכב
ותטפס על כל שלב
שתישאר צעיר לנצח

שתגדל להיות צודק
שתדע לראות את האור
ולמצוא את האמת
בתוך החושך הגדול
שתמיד תהיה חזק
אל תשחק את המשחק
שתישאר צעיר לנצח

שיהיו ידיך עסוקות
וצעדיך מהירים
שיהיה ביתך יציב
מול רוחות השינויים
שבליבך תהיה שמחה
וישירו את שירך
שתישאר צעיר לנצח

ב-23 ביולי 1996 התגייס עמית לחטיבת "גולני".
עמית שאף להגיע לגולני בעקבות אביו אשר שירת גם כן בחטיבה זו

עמית עולה לאוטובוס הצבאי ביום הגיוס

עמית

בחופשתו הראשונה ואביו נח, מצחצחים את הנעלים הצבאיות, כאשר
גם אביו היה בשירות מילואים.

שירים של "חטיבת גולני", מתוך חוברת שקיבל עמית בגיוס.

גולני שלי

גולני שלי היא ארץ אקטיב
 גולני שלי היא שמחה ופנים
 מקומות נעימים וקולות משינים
 השירים ועולים זמנלי.
 גולני שלי היא מלאה שחזור
 גולני שלי היא אתי וסיפור
 של מציאות יפה,
 של כל עם יפה
 השירים ועולים זמנלי.
פזמון: גולני גולני שלי, גולני שלי
 גולני שלי היא מלאה קדם
 גולני שלי היא נסיון ועם
 משפחה היפה או הן פוחז ועם
 או היא תרצה זמנלי.
 גולני שלי היא גם יום חברים
 היא מובילת התחמון בעמך הפרח
 מבצר הבטוח
 עקב הרק
 אכזר הלבנות זמנלי.
פזמון: גולני גולני שלי ...
 גולני שלי איבד וספר
 גולני שלי לא ארץ נשאר
 של אמת שפיר
 ורביקה ים מרח
 השירה שאלה זמנלי.
פזמון: גולני גולני שלי ...

חיי של גולני.

חיי של גולני, הם גבם בו תמצא שמחה ועצב,
 אושר, יאון, כבוד והתחמון.
 זו גבם עם חלק ישר, נאמן חשבוני,
 תקווה, מעשים וזמנלי.
 הוא כבד, הוא יחיד, הוא שלום ומאזן,
 הוא גבם.
 חיי של גולני, הוא יחיד, אמיץ ורע.
 ישמע שיחמק כגבם הוא יחיד.
 שומע אחריו - כאשר אצטור ימך יד ומחך,
 בניכס, הקבול, תמיד אצדק, ידיוק.
 חיי של גולני, הוא פרט הכינה אחרים.
 אינה יחיד, יצבור ההרים, האליה, השקילה,
 יצוף, יסער, יכבש יבדים.
 אינה יטלטל הקמלס הדבור, ילדה אמרומים
 במסוק ממפר, אינה ישר חברים הכבול,
 כי כוחו בצול באחווה הרוחם.
 חיי של גולני הוא אחד אתו הפואה באר התדונק
 העלם, אצדק הוא יפג. בקרב חלף,
 ביה על סלם, עברו כדורים שחקו ביעל. באזה
 הוא הלם בל סחמתי ענישקו. לא דלג,
 לא חשט, לא פחד.
 חיי של גולני, הוא אינה ואני אצף הוא.
 במלך נפג כומתה חומה מעל אלטרול עם חלף
 החטיבה.
 חיי של גולני זה גבם, צד יחיד, צד פרט, אחד
 הרוחם מלאות תאומה, כשאלה שלים ומפיל
 מולך מעמיד בסכנה -
 מהו יתרצה החיי תאחד של גולני ואלי
 גמול זה ה החטיבה.

ציור שציירה גל
אחותו הקטנה של עמית,
במכתב ששלחו אליו לצבא

מתוך מחברת שירים וסיפורים של עמית

(כשהיה בכיתות ד'-ו')

ג דוד חיילים בא
ג דוד חיילים בא אתמול
אבא שם היה
אמא דואגת דאלי בחול
אמא אומרת מותר לבכות
אך אני לא רוצה
אפילו שגדוד חיילים בא
לא בכיתי רק קצת

ז
ז"ל נחמה שאל דיני את
נחיו הגדול אחיו כאכה
ואמרי בלב כבוד זה אחריו שמשוהו מת
ונזכר שלא דמה את סבו זל
כי הוא מ...מת המגם ונא נח
שוב.

נפילתו,

ב-23 ביולי 1996

התגייס עמית לחטיבת "גולני".

עמית התמוטט ומת במהלך מסע בשטח אימונים בבקעה, ב-14 באוגוסט

1996, שלושה שבועות לאחר גיוסו

בבקעת הירח.

בבקעת הירח איבדנו חבר.
ראינו בחושך איך הוא מתפוגג
ירח כזה זר ומנוכר,
לא מגיע אף פעם לשום בן אדם.

בלילה בחושך שדות אלפים,
שומרים על עולם מלא בחושים,
והוא שרצה להיות כמו כולם,
נפל לו בסוף בריצה במדבר.

בקעת הירח בלב במדבר,
איבדנו חבר, בכינו לאט
רצינו פשוט להיות גוש אחד,
עכשיו אנחנו פשוט לב אחד,

זוכר איך חייד הוא הילד הזר,
מבט בעיניו, מלאך של הזמן
כמו חול שנופל על אבני החצץ,
שפכנו דמעות ועמדנו לבר.

בקעת הירח בלב המדבר
איבדנו חבר, בכינו לאט
רצינו פשוט להיות גוש אחד
עכשיו אנחנו פחות לב אחד.

(שחף)

מוקדש למשפחת קוסובר ממח' 2

חדשות

קבר ראשון ניכרה בחלקה הצבאית של כפר סרקין

עמית קוסובי, 18, צעיר מחוגי ואחיד מכפר סרקין, נמסר כך שתם במהלך מסע של טולני • סיבת המוות עדיין לא ברורה • בהלווייה אף אחר מהחברים לא יכול היה להכיר, מרוב צער

עם המסע אבד במספר חלוצי בחלוצים-חיילים משפחה מספרת על הימים המפוארים שהספיק צעיר לשהת בחיילי יחיד אפר שסגור לו במחלקת יום המספרים אבד שלא של, אבל לא יחיה".

יוב כחודש, וברי סיני, מוסקו, יחיד אבד במחלקת החימר שלו לא היה מזהים את האדם קרוב שבביתו לא יחיה". במקביל הוא היה סגור זה מרוב חרקה מסעם הוא התמסר".

עמית חיה חי חברים במחנה ב, "שם אהיה קרובי אחי", בספר יום, "חיה ימים לפני שהתגייס. שבע אחי חיים הוא כילדו של מלכא, שאל לשלוחו חומר שהוא עבר להחליף את החימום, כשספקי מה שיקרה לא התבאר, אחי בו חיילי חילם הוא כפי חסר לי, היה מרוב בלתי".

נמית אבד לחיות צבתי, לשהת במחנה עם רשות עם חברים לחיילים ושפוחי בחיילים. עם חסר יוב כחודש נגד לבייל בנכוד אבירימסוס ובגלל פרק ולשהת שומטר במסגרת, יניב 18 שם את נמית במחלקת הראשונה והשנייה שלו, "לפני שהתגייס ויכירו על הבטא, מספר יניב, "אמארא שאני מתגייס חבי שנה אחרי הוא התגבית שהוא כפי יחיה המספר שלי, כשספקי שהוא מה היה שמה לקחת חיילי בשתי, אף אחד מהחברים לא יכול היה להכיר בהלווייה, אני חתך כל יום לחיילים וברי קרובי קפטיים לבני לבני של החבר שלי".

דמיטרייבית ורוב שחלב / הוא היה ילד מוסקו, עמית קוסובי ילי

הוא חתום המספר נמית קוסובי, 18, לשהת או החללה, בשבע אבנר, יום חרש, ימנה לאחר שנמסר במחלקת מסע. הוא חזק להמית כפי שר קרובי, יבד ראשון נמית מולדת הנמנית צבתי המספרת המספר".

נמית היה נמסר על נהו רשאלה טושבה, "לבו ברא למפרי", צביתת יחידת מספרת, "אם היה נמית, ברא מסע חיסר רובת חרש היה נמיר שר, הוא בפרשם רבת לחיות קרוב, הוא עבר את כל המספרים הישי אבל נמסר בחלל כמית רחוק וברי רובת לטול".

נמית מסר במחלקת מסע שומטו של חילוני נה ליב בנכודת חילוני הוא חלל לחיפ מרוב בנכוד מסע שר קרובים חרשם, המאבקים לחייליו לא סרובו, קרוב לא נמסר מה נהו למות המאבקי של חילוני".

תצטיין בהתמסרה

כל יו חסריו אב נמית מנאף אחיו כמסר רצוני, שבע בריש, מאר מספרת הערים במסגרת האלה המסרם כפי רבני שנים חרשתי ילי מאר, המספרת העמית של בית המסר חרשתי כמסר "שם אבד, נהו היה לחיילי שלו חרשתימא מאר כשהוא בא לחינם שמה לביעת א, אבדתי לו שאני כמית קטנית לא יחיה שבע כמות, וכמסר כד חיה נמית היה מוסר כפי אבדו אבל מספרת ילד מסע הוא חרשתימא, מאר מוסר, אובד על חילוני".

את הנמנית חרשתימא מוסר "יניב אפי" צבתי כול בריש עמית מהמספרת, המספרת חתם שלו היה מהמספרת צבתי המנול, קרוב אבד, מספרת על ילד חילוני, שבעתי לחיילים במספרת קת חרשתימא, כמות י"א כפי עשה צבתי חתם יחידת במספרת המספרת, "אם היה ילד שיש נהו חרשתי, מוסר שמה נמית לחיילי".

"הוא כבר חסר לי"

כדמו חרשתי המספרת חרשתי עמית לנישן חרשתי קרובת חנה שחתיים חרשתי נה לשה, הוא לא חרשתי כפי חילוני, עם חרשתי המספרת חרשתי, לאחר שלא חרשתי לקרוב שיש שנה לחילוני,

דברים שספד לו נח אביו של עמית בהלוויתו

לזכרו של עמית

בעניינינו ובעני עמית גולני זה לא רק קרבי זוהי המשכיות. לפני למעלה מחמישים שנה סבא של עמית, קוסובר משה, הסתובב בפולין ואירופה, מימינו ומשמאלו מתוך משפחתו ובכל סביבתו נשחטו ונרצחו יהודים, את המילה מוטיבציה להילחם בעברית עוד לא המציאו. סבא של עמית החליט עד כאן, לא מוכן ללכת כצאן לטווח, אני אלחם ואברח רק לא לוותר. הוא ורבים אחרים נלחמו, אך הם היו מעטים מאוד יחסית למיליוני היהודים באירופה שנשלחו ברכבות ללא רצון או יכולת ומוטיבציה להלחם. וכך החל סבא של עמית במסע התלאות והמלחמות לארץ ישראל. הוא הגשים את חלומו, עלה לארץ, והצטרף לאצ"ל, וכמו אחרים שהצטרפו להגנה וללח"י הקימו את המדינה והגשימו את חלומם הציוני. סבא של עמית לא הספיק לראות את בנו אבא של עמית משרת בצה"ל כמ"פ בגולני ובודאי היה פי כמה וכמה גאה לראות את נכדו עמית מתגייס ליחידה קרבית ובודאי בגולני כדי להגן על המולדת. כן, ככה זיברו בתקופתו של סבא.

בשמים נפגשו נשמותיהם. מספר הסבא לנכדו את סיפור חייו איך שם באירופה, רמסו את הגוף, הנפש, הכבוד וצלם האדם, חלק שחטו והשאר ידעו ושתקו. ולנו לא צבא שיעזור ולא מדינה תומכת וכל אחד ניסה לשמור על ילדיו ונירמס. ובשבוע אחד נשחטו יותר יהודים מכל הנופלים במלחמות ישראל. מאלו שהתנגדו ונלחמו נשארו רבים כדי להמשיך לציון ולהקים את המדינה. והוא בנה משפחה גאה וחינך ליושר ואהבת הארץ. אומר לו עמית אני יודע שלא למדת ביולוגיה ואולי לא תבין זאת, אבל נראה לי שהעברת לי זאת ב-DNA. ועוד מספר הנכד איך בביתו, אמו למרות שהיא דאגנית לא קטנה, הקרינה את אותם הדברים לתרום ולשרת בגאווה. ומוסיף עמית, כשנפל בסוף המסע, לא ידעו את הסיבה המות, ובבדיקות ובניתוח לאחר המוות גילו דבר אחד, מוטיבציה. עמית היה קשור אלי מאוד, לא רק כבן לאב אלא כחבר. זה התחיל בגיל צעיר מאוד, כל בוקר הייתי לוקח את עמית לגן בחישוב קצר מזכרתי שעל כתפי נסעתי את עמית סך הכל יותר מ-200 ק"מ ומדי בוקר היינו צועדים יחד לא בדיוק צועדים הוא על כתפי מר"ג לגבעתיים במשך שנתיים כמו האתיופים. וכל בוקר נהייתי לשמוע את עמית מספר סיפורים, מפתיע, עמית השתקן לא הפסיק לדבר ולשאל תוך כדי הליכתנו המשותפת. ובקבלת הידיעה המרה על נפילת בןך אתה מתרסק, איך ממשיכים ? ואז אתה שומע, כאילו שומע, את עמית אומר, אתה חייב להיות חזק למעני, למענך ולמען משפחתך ילדך וחברייך ! נכון איך עושים זאת ?

וכיוון שמכיר אני את הבחור, אני יודע שזהו רצונו. עמית יושב שם למעלה, מוריד עלי מבט ואומר "דיר בלק אבא אני רוצה לראות אותך חזק כפי שאני הייתי, עוד בכי אחד מציידך אני לא מדבר אתך כל החיים".

ואני לוקח נשימה עמוקה ואומר לעמית שבעצם הדמעות זה סתם מפיהוק ומעייפות וממשיך לחייך כפי שעמית רוצה, וכפי שאני הייתי רוצה שעמית ימשיך לחייך ולשמוח את שמחת החיים לו המצב היה הפוך אני שם והוא פה.

לי בדרך כלל אין טענות לאלוהים, אבל בנושא הזה נראה לי שהוא פשוט סתם התבלבל.

ולהורים שכולים ישנם טענות על הצבא ולפעמים הם מוצדקות, אך לנו אין. ולמ"פ שהגיע לעמית דקה וחצי אחרי שהתעלף ונסע כמו משוגע כדי להצילו והחובש שאת נשימותיו האחרונות של עמית הוציא מראותיו בניסיון להצילו ולחברים ומפקדים שדחפו ועזרו לנו אמרים תודה שניסיתם לעזור.

ילדים זה שמחה ואושר אפילו שרים על זה. עמית גדל ונהיה תקוותם של הורים: חכם, ישר, הגון ודמוקרטי, שיוצא להפגין למען מסרה והולך בעצב עצום אחר ארון של מנהיג שנרצח, כשחודש לפני זה הפגין נגדו בצורה הכי דמוקרטית.

עמית השקט והשלם שרק אנשים לא הגונים ולא ישרים ומומחים בהשמצות היו מצליחים להוציא את עמית משלוותו.

וכשמגיעה שעתו לתרום הולך בגאווה לצבא, לגולני, ותוך שבוע בולט בעזרתו לחברים. ועמית משתלב עם כולם וכבר מתחיל לשיר שירי זוהר ארגוב. כי כך משתלבים בעם ובגולני.

אתם הגולנים יודעים ואחראים לכך, שבזכותכם לעולם לא נהיה במצב כפי שסבא של עמית היה באירופה, אתם אלו מאפשרים לשינקנאים בת"א לבלות ולילדים בקרית שמונה לישון בשלוחה.

ואם כל הקושי האפור במערבים, בסיוורים בשמירות, הגאווה לשרת בגולני היא זו שדוחפת קדימה. מי שלא היה שם, לא יודע.

באהבה משפחת קוסוב

אמא

עמית ואביו

קרבי זה הכי אחי.

קרבי זה הכי אחי
אם זה הכי
למה אצלי
אם זה אחי
למה שלי
עמית, עמית
אזכור אותך תמיד
בלב שלי בלב
האוהב
קרבי זה הכי אחי.

קרבי זה הכי אחי
אם כך אומרים
למה כל-כך הרבה הרוגים
אם כך אומרים
למה כל-כך הרבה פצועים
ולמה עמית
דווקא אחי
קרבי זה הכי אחי
למה שלי.

עמית ואחיו בכנרת

מכתב מהרמטכ"ל, אמנון ליפקין שחק

ראש המטה הכללי
צבא החננה לישראל
סימננו : כא-7 - 5563
י"ד אלול תשנ"ו
29 אוגוסט 1996

שפחת קוסובר

אשתו קוסובר היקרייה

אתכם באבלכם על מות יקירכם, טוראי עמית קוסובר, זכרונו לברכה, שמצא את מותו ביום ל' באב תשנ"ו, 14 באוגוסט 96.

עמית, זכרונו לברכה, שירת במסגרת טירונות בכסיס אימונים של חטיבת גולני, ותואר על ידי מפקדיו כחייל שחפגין מוטיבציה גבוהה לשירות הצבאי, התנדב ראשון לכל משימה, והיה מלא נכונות לעזור ולסייע לסובבים אותו בכל עת.

זכרו יהיה נצור בלבנו תמיד.

מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

הירשם בלבנו.

אמנון ליפקין-שחק
ראש המטה הכללי

מכתב מסא"ל אור יואלי, מפקד בא"ח 1

צבא הגנה לישראל
יח' ד.צ. 02808
ז' באלול תשנ"ו
22 באוגוסט 1996

משפחה יקרה

טוראי עמית קוסובר, זכרונו לברכה, מצא את מותו בסיום מסע, בנסיבות שטרם הובררו, ביום ל' באב תשנ"ו, 14 באוגוסט 1996, בשטח אימונים, הסמוך לצומת מחולה, שבבקעת הירדן.

למרות שחלפו רק שלושה שבועות מאז התגייס עמית לגולני, ידעו לומר עליו מפקדיו וחבריו כי היה חייל וחבר למופת. מתנדב ראשון לכל משימה, מקרין בטחון לסובבים אותו, תוך שהוא משקיע את כל כולו, ודוחף את חבריו לעשייה מתמדת.

עמית היה חייל מסור ובעל מוטיבציה גבוהה. מעולם לא הוציא דבר תלונה מפיו והפגין נחישות והתמדה עד לרגע בו כרע ונפל.

חטיבת גולני נפרדת בטרם עת מחייל, ובעתיד מפקד וקצין, אשר יכול היה לתרום לחבריו ולחלוק עימם ערכים ואמונות אשר באו לו מבית הוריו בו גדל.

חיילי ומפקדי בסיס אימונים של חטיבת גולני, גדוד "הבוקעים הראשון" ומשפחת גולני, מביעים צער עמוק וכאב עז על פטירתו הפתאומית של עמית.

משפחת קוסובר היקרה - חזקו ואמצו.

מי ייתן ולא תדעו יותר צער

יהי זכרו ברוך

יואלי אור, סגן אלוף
מפקד היחידה

דברים שהקריא סא"ל אור יואלי, בהלוויתו של עמית ז"ל.

לעוגיות

עומד אני מעל קירך הפתוח ממאן להאמין.
דה לפני שבועים הצטרפת המשפחה גולני,
וכבר אתה ממשיך איתנו. האמאליה?
לא הספקתי להכיר אותך, אבל חבריך ומפקדיך הקרובים
ידעו כבר לספר על המוטיווציה הרבה שלך,
על הרצון למרות הקושי, ... שבסוף גם הכריע אותך.
עמית אנחנו חטיבת גולני מרכינים ראש לפניך ומצדיקים
את הצטרפותך למאבק החטיבה ולנעיליה.
ואסוף משה אני נומר את עמית הצעיר, ולפנית אולי כנחמם:
"לנצח אודי נעבור אותך ותמיד נפגש אותך יודע..."

בשמי והלם כל חיילי
ומפקדי החטיבה
יהיה לצורך קירך.
ק/3743455 סמיל אור יואל
סג"ד ב"מ"ח 1
ז ט - ח"ש ל.ל.ג
מאנו מלל קאמס 05/889958

מכתב מהוריו של עמית ז"ל, לנשיא המדינה עזר ויצמן ז"ל.

25/09/96

לכבוד: נשיא המדינה מר עזר ויצמן.

אדוני הנשיא

לפני כחודש וחצי נהרג בנינו עמית קוסובר בגולני.

עמית היה סירון בגדוד 51. את ליבו של עמית לא פילח כדור. בסיום מסע בבקעת הירדן, ליד הש"ג בכניסה לבסיס נפל.

בבדיקות שנעשו לעמית ובתחקירים שנלוו לבדיקות לא נמצא דבר עד היום, משערים מכת חוס. כנראה, עמית לא הרגיש טוב ולא סיפר, מאמץ, דבקות במסרה וחוס הבקעה גרמו לגופו לקרוס בסיום המסע.

אנו ההורים נח ורפי (רפאלה) וגם מפקדיו הקרובים, יודעים ממה נהרג עמית בחיך עצוב אנו אומרים, שבניתוח לאחור המוות נמצא דבר אחד מוטיבציה. עמית נהרג מפני שחינכנו אותו והוא אותנו לאהבת הארץ, דבקות במסרה חברות רעות מוטיבציה.

אנו הורים שכולים מחפשים חיזוקים לדרכנו. האם זה החינוך שצריך לתת? אנו יודעים שאם היינו מחנכים את ילדינו אחרת עמית היה חי, אבל אז עמית לא היה עמית ואנו היינו אנשים אחרים.

ומצד שני אנו רואים איך מחבקים את "המשתמש הידוע" ולהתפרפר מהצבא זה כבר לא נורא.

האם החינוך שלנו נכון?

ואז מהאזרח הראשון במדינה הנשיא אנו שומעים דברים ברורים וחדים "אני בז למשתמשים וגאה באלה שמוכנים לתרום".

ולחיזוק זה אנו מצפים.

ואת אחיי עמית: רועי גיא דן וגל נחנך באותה דרך שבא חינכנו את עמית.

תודה על החיזוק.

רפי ונח קוסובר

דברים שכתב לזכרו גיא אחיו,

לעמית.

רק 18 שנה אתה חית.

רק 12 שנה אנחנו הינו ביחד.

רק 3 שבועות אתה היתה

בצבא.

רק שניה אחת הפרידה בין כל

החיים למות.

ועכשיו המשפחה נישארה

בלדיך אבל אתה תמיד תישאר

אצלינו לא בחיים אלה רק

בליבנו.

מגיא אחיך האוהב.

מכתב מיניב ברודבקר חברו הטוב של עמית ז"ל,

פגשתי איתך לפני מספר שנים
בזמן שהייתם בקהילה - הייתם שם
במסגרת של - הייתם שם
אזכור את אהבתך אליהם
את אהבתך אליהם - הייתם שם
ועוד ועוד - הייתם שם
קבר את אהבתך אליהם
ונשאתם את אהבתך אליהם
כך, כפי שאתם - הייתם שם
ואם הייתם - הייתם שם
יחד, את אהבתך אליהם
מזה הזמן הייתה שם
מנהלת קהילה - הייתם שם
מנהלת קהילה - הייתם שם
זה הזמן הייתה שם
קבר את אהבתך אליהם
אזכור את אהבתך אליהם
מיניב

דברים שכתבה אייקי המד"בית של תנועת הנוער בני המושבים,
על עמית

כמה חילום קצרות על ילד מיוחד שצנינו
זהביר, לירכב רפוי, נשתמייק קבאני בחום -
הוא החצמנו שלק אצלי ישיבוג מדצמ
אוצק בביג, כשה והילדים נכדי הפכו
אחיק באגי. רפוד מאומה צרכים .

כאמצע החול, נשכננו מקטים וסובלים מחילון
הנאוו. הוצה ומרצפים במיליון שנבוג -
צמיר היה פומה לנו זה רבלי צנשהו
במכנסים קצנים, יהל ובל. חולצה,
וכל פלג מחבס, וממיה. צומה חילום של
התפלוג מהקטצ הוצה שלו .

ילד של בוג - של מספחה - כצה הוצה
נצנינו . תמיד נמיו בפני המאומה שלו,
צמיה והאומה בפקס ובכיל שלו, כמו
אבאוקסן נצפ .

אוי אופסי אצנו אר יציר הפופקרו
שצמיר היה מחיווי אהכין, כמס ככל
ישיבה שהיגה - צה הוצה .

רפוי ונח והילדים - שיהיה לכם זור
כל רכוח שאופס. מהישה נכו מספחה
חמה ואופק, אומה האומה והוכאו של
כולל, ואנעט ארבה .

דברים שכתבו חייליו של נח מהמילואים

נה שום .

היגלן למתן חייבים להיעזר, אף מילה קצרה משלנו .

אפנה אלמנו באמצע המילואים בנסיבות הטובות לקרו ונפסקת את הפליטה
ביגלו הנאמנות של מיטל, מיטל אלה עבודה טובה, אפס בלישוא, סיף ואינן
אחזיק את הפליטה אלה... אמור לבואו המלבין עם תחילה קלה נלכא
בזו נתן אינן אף משחרק .

אנחנו יודעים לתק את אור המלסחה הקרובה לך, אחמם ולתמוך,
אנחנו במסגרת מילים הקצון רצה, ולואו לך לבואו מחכים
אנחנו אתך מתקף עלינו עם החיוב המעריץ שלך... כבו בשנה הבאה.

שלך :

אייטל קניגסטיין וחיים טייך .

ימי
צייט טאה .
יצי אהיטל
ציוק אורן
יוני

אלקין יענה
אסל עברי
קרוסיה גלה
האלי גלה
מלא

מכתב תנחומים שקיבל נח, ממכר ותיק.

22 אוגוסט 1996

122/

לכבוד
מר נח קוטנר
בפר סינקן

נח שלם רב,

אני מניח ששמי אינו אומר לך מאומה ואין אני מצפה שתזכור אותי. בראשית שנת 1972 התגייסנו לצה"ל ונפגשנו בבסיס חצרים בקורס טיס.

למרות שהיינו יחד חודשים ספורים בלבד, לא באותו אוהל ואם אינני טועה אף לא באותה מחלקה, נחרתת בזיכרוני היטב כבחור חסון המתמודד היטב עם מאמצים פיזיים, בעל לב טוב, מלא שמחת חיים, ישר והגון.

בשנת 1988 נפגשנו שנית באקראי במוצב "תורמוס" על גבול הצפון. אתה היית אז כמדומני מ"פ הפלוגה שהחזיקה את הקו ואני הייתי חייל בכח סיוע שישב במגדלי תצפית. שוחחנו דקות ספורות ומאז לא נפגשנו שוב.

נדע לי מהעתונות על האסון הכבד שפקד אתכם. לא הכרתי את עמית ז"ל, אולם דוקא מתוך כך שהכרתי אותך בהיותך פחות או יותר בגילו של עמית בעת שנפל, ומתוך הנחה שהתפוח אינו נמל רחוק מן העץ, אני יכול רק לשער את גודל האבדן.

אני משתתף בצערכם הכבד ומאחל לכם שלא תדעו עוד צער.

בברכה
יובל גרין

במלאת שלושים למותו של עמית ז"ל

עמית

עברו שלושים יום
וחסרוןך מאז הוליד בנו געגוע
שהשתכן והפך להיות חלק מאתנו
אף מבלי שנרגיש כיצד הוא מכאיב לנו ;

וממך כבר סר מר המוות
כי נשמתך נפרדה
מן התקוות הארציות,
מן האברים, מן הדם,
ממגבלות הגוף, ממועקת החומר
ועלתה לישיבה של מעלה ;
ומה שכאן היית
אולי יחיה לעד
אם נצליח לתרגם את הגעגוע
לתחושה של חסד,
חסד היותך אתנו כל אותן שנים ;

כי חיי אדם במהותם
אינם אוסף של תמונות
הנעות מכח הזמן שבין הלידה והמות,
אלא התוכן אשר נוצק בהם
ובעיקר מתוך בחירה ;

ואתה עמית, נצר לגזע לוחמים,
בחרת במודע, ובידיעה ברורה את המחיר האפשרי
להשתייך למשפחת הלוחמים ;
ואז, בחוס הכבד של חודש אב
הלכת מאתנו
ולא נוכל עוד לראותך בעיני בשר ;
ולא נוכל עוד לשאוב תקוה מדמותך החסונה, הטובה ;

לא נוכל עוד להחזירך לעולמינו
למרות שכל כך היינו רוצים ;

אין אדם שבתפקידו הינו חסר תחליף,
אך אין תחליף לחותם שיכול להטביע אדם חי ;
לא נוכל להחזירך לחיים עמית הנער,
אך את מה שחיית -
את הנכונות ללכת עד תום,
את הסבלנות,
את האחריות
ואת הלב החם שכל כך יודע לאהוב -
את כל אלה נוכל בעזרת חייך שהיו
לאמץ ולחתום בחיינו אנו ;
ואם בכל אלה נדע לעמוד
נקיים לך בכך מצבה
שיפה ממנה לא נתן להקים.

אני חסר אותך עמית
וזה עדין לא נתפס
שמול קברך אני עומד.
שלום לך עמית יקר,
שלום
למרות שמחיי כבר לא תצא.

דברים שכתב נח על עמית

אני יקבש דמיון כמה חשון היה לך אשר
את המקור.
אני יקבש דמיון כמה ריקה גללי וכמה
שמחה לשרש שק.
אני יקבש דמיון כמה חשבה הורה קשרי
בין.

ישק מילוק צמחים אוריקים שבהרצל
במחמור אבהתקליות ולקם תלא הורה במס
איתם ה הוא לקם אהרן ביבארום.

לך שמע הורה חסונה להיעד לתקנה
הרול כמו בלם, אדמית בלא בבוא.

המה אלה כמה לך חשור אלה ריק
בתישל
המה אלה אהרן מן להבסוק איתה כבי
מסור חמרים ולא לאפסר את עתה במיקר.
איתה שק בלור שמח.

קדוה את קו המה ^{חמור} חמור את קו שמח.

במש דמיון את ה חמור חמור בלור דמיון.

דברים שהקריאו חבריו לכיתה של עמית ז"ל, ביום השלושים למותו,

חודש ימים שאר שנקל מאתנו עמית, ניצבים אנו שוב
אצל מקום מנוחתנו, ניצבים אנו אלים והולמי צלך אז מוז
האסון הקראו אשר יקנך חזו מר ונואם בדברי ימי חינו הקרובים
מבטיים זחבק את כפי, נח, כולך גיא. דן ויא בידי
אנהבת וזמר פביים של נחמה והיין, אך המיזים נשתקת
מאתנו, ואנו מסבים את היכולת אלוך וזמר "צריך זהמשך האה",
שכן אנו עצמנו נעדינו כוחה זהמשך ואקבל את המלאה השחורה.
כזונו הוכנו את עמית, אשר בפניו ניקרא קוסו, מאז היש
אזינו בתחלה כיתה ב. יאד פיקח ותמיד מחונן, אשר
עבר והתבגר עמנו, והיה יעבר חסון, וגמאנו היה לנו,
ידיד וכל. נוזנו לנכונים את פניו הנאווה של עמית מהיה הספר,
מן הכספי, מן התעלפי ומן הכיזים, וכעת חסונו רב.
עמית היה בין הוואשונים שהתקיים, ואיש מעמנו שא ראה אלו
במפים ארסק. נכנו אלוה אעך במינסיים קרבים
חחצה עם צואיון לניס, חמש בסנפזים ובהיך נליס.
שמנה עשירי שנים של חיוך לבחוק, של חומה ותקוה,
של אהבה זאא גמול, נקטלה באחת, והנאב ינשה מנשאו.
צפויים אנו כפי אעך מהו נאב אם על אמ בנה, מהו יתנו
של אנב אשר בקו בכנוו ניקח אמנו. נואקים אנו את אובדנו
של את, אובדנו של חזק מאתנו, ואינה ניצול עזום כבה בקו,
אל.

חודש ימים זאת שפזרת מאתנו, עמית, אנו מבאוחים לך שא
נשבה, וככך והיה בזימו, אנחה.

מכתב להורים, שכתבה נעמה חניכה בתנועת הנוער

19.4.99

ערב יובל הכרזת
התלמידי ויטרווה ישראלי
תשנ"ט.

דפתי: עקשה אליכם,
דפתי: רק סתם את דפתי,
סתם סתם אל השכם,
אבל לא יכלתי. דפתי: ואי כחתי.
דפתי: אחיך אתם וסתם,
סלנוק, אינו מילדי,
אינו מילדי,
אבל לא ידעתי מה.
ואתם מניחים צו וסתם את קוסמטי.
אתם הורים שנתים.
אני ומסתכלת על ק.נח, ואני צופה בטלם
ואני לא מסתכלת וקטני את פראו אתכם,
ואני, רפתי, וקטני וקוטני כחתי שרתו
ואני כחתי ודפתי פתחתי וסתם-ואני מה.
אני כחתי אתכם אתכם, אבל אתם לא מסתכלת.
ואתם-כך ודפתי המקווה ואני לא מסתכלת לשר,
כי הילדון חזק, וכל הכחתי שאתם מילדי וסתם-
הכחתי שרתם וסתם.

והחזרה המקווה ואני ומסתכלת על דפתי ואני
כחתי קוטני כחתי, נח.

אם הפתחתי, כי לא יכלתי.

נעמה.

מכתב ממורה של עמית ז"ל,

לזכרו של עמית - תלמידי

לא נפרדתי מעמית בהלוויה. טיילתי באותה עת בארצות ניכר. בשובי קבלתי את הבשורה הקשה, שעמית הלך לבלי שוב.

כברק פגעה בי הידיעה המרה. הופלתי מחדוות הטיול למציאות הקשה.

כה מאפיין הדבר את המצב בארצנו. מדינה המטלטלת בין שמחה לעצב. מדינה שכדי לקיים את חירותה חייבת לשלוח את מיטב בניה, בעודם כה צעירים, להגן על קיומה.

ממאנת הייתי לעכל את הידיעה שעמית איננו. רציתי לקרוא שיבוא ויקשיב לשקשוק החיים המסרבים לדעת חדלון מהו.

צופה אני בעמית תלמידי היושב בצד ליד החלון. בגופו מגודל. מוצק, שרירי, גברי. אבל צעדי - חרישים כפיאנו שבמוזיקה.

הצלעות הרחבות של חזהו סגרו על לב טוב, רגיש.

עניו, ביישני במקצת היה עמית, בהליכותיו.

מבטו בפגישת שיחה - עדין מרגיע ותוהה. והסתכלותו בחיים ברורה אמיצה.

בולט היה עמית במכנסיו הקצרים, בהם הסתובב בפרוזדורי בית הספר, בקיץ וחורף. נאבק היה בחוס, שהעיק עליו. אותו חוס נוראי, שהכריעו לבסוף.

בטרם מלאו לו תשע עשרה שנה נפרד מאתנו, נלקח משפע האורות שרמוזו לו. מכל הדרכים הפתוחות, המבטיחות שחיכו לו.

את רחשי ליבי הטיב ממני לבטא המשורר ביאליק.

אחרי מותי.

אחרי מותי ספדו ככה לי:

היה איש - וראו : איננו עוד :

קודם זמנו מת האיש הזה,

ושירת חייו באמצע נפסקה

וצר! עוד מזמור אחד היה לו-

והנה אבד המזמור לעד,

אבד לעד!

וגדול מאוד, מאוד הכאב!

היה איש - וראו : איננו עוד,

ושירת חייו באמצע נפסקה....

דברים שהקריא סא"ל אור יואלי, ביום השלושים למותו של עמית ז"ל,

עמית, עומדים אנו ערב זה בפתח שנה חדשה המהולה עם
עצב רב.

30 יום אחרי וסמני השאלה והקושי רק גדלים ומתרבים.
הבית שלך, המשפחה שלך הפכו לנו כבית שני, אותך לא
הספקתי והספקנו להכיר, אבל אני חושב שהזכות להכיר
את אביך, את אימך, אחיך ואחותך היא זכות גדולה ואמיתית
ואינני אומר זאת רק בגלל המעמד. דרכם אנו לומדים אותך,
עומדים על קנקנד ומתקשים לעכל מה חט' גולני הפסידה,
הדורות הבאים הפסידו אותך כמפקד ואף יותר.
לקראת השנה החדשה נותר לי לומר לך שעל משפחתך אנו
נשמור ונשתדל לחזק, למרות שזה כרגע ההיפך הם אלו
ששומרים ומחזקים אותנו.

ואתה שם למעלה שמור עלינו הייה חזק וזכור "לנצח אחי
אזכור אותך תמיד וניפגש בסוף אתה יודע... ויש לי חברים
אבל גם הם כבים אל מול אורך המשגע..."

יואלי אור, סא"ל

מפקד בא"ח 1

שנה למותו של עמית ז"ל, דברים שכתבה אמו,

חיינו

שנה לעצמך

השנה-אני עם סימני ימים
השנים לעיני כל
על-ידי השנה לעצמי לעתיד
ואני (אמא) את כל השנה עם

שנה לעצמך

אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי

אני קובע את השנה לעצמי

אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי

אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי

אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי

אני קובע את השנה לעצמי

אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי

עמית ואמו

אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי

אני קובע את השנה לעצמי

אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי

אני קובע את השנה לעצמי

אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי
אני קובע את השנה לעצמי

מכתב מפנינה וצחי חברים של ההורים ביום השנה למותו,

ע' אה תשנ"ז
כסליו 1997

שנה בלעדיך, עמית!

הייתה זו שנה שראתי מולך את המשפחה שלך, בואתך
והתמוצתך אצריך, אהם משפחה שחברה בצדך
הקשה - לא שקלול אלא למעשה חמור.
הייתה זו שנה שבה מצאו הוריהם שלך את הכח
למה לבד אחר מהאחים שלך את הכח, היתמ'ם
למצוא בך מן דקויותיך.
שנה שבה היית מלא מן משפחה, חברים וידידים.
הוא, היום אצל הרה ברה אחים מחמ'ם
אולי הפכו לך בית, לאחים הורים לראש, איש
בן אדם הם שאמ'ם על קשר חם ואלים עם המשפחה
שלך.

בשנה הזו בחו הוריהם שלך הפג'ם את צדך
בתחום של כך אהת - הטוניה בבירט.
חבר'ך הקד'ם אהם לצדך, צרה ממש בוא מנהם
בית הספר, הימחה למ'ם עתה'ך צ'ינו את התחומ'ך
שבהם הצ'י'ת ואת הק'ט והי'ם לך שא'ינו
אלהך.

הייתה זו שנה שבה חלל היה מנולל לך, ואה
אינו, אה אינו אהם ק'ם. משה'ם שלך,
נכח'ם בך בנה ע' לבד הורה ואת למע'ם
ואו'י הפך הזו שנה בחו הור'ך למע'ך, הי'ם
שעמ'ת את בלע'ך הור'ם שבואתך את באתך
בפני'ם לך יש בך הכח, לעולה בכאם הע'ך
שלך, ע'אל, למת'ך, ע'אל ושמע'ם משמחה
של אח'ים.
את מביטה מולך, עמית לואת משפחה שאתך

זוהי לפילי אתה בך כמו שרם ממשי'ם
לפילי אתך בך,
ואתה אלה'ם עם בך את המשפחה הזו.

פנינה וצחי

הנצחה וזיכרון

טורניר עמית 1997

טודניק קט-רגל לזכור
של בוגר בית הספר
עמית קוסובר ז"ל
מכפר סידקין

התקיים בשדה-חמוד
ע"י משפ' קוסובר

מתוך עלון בית הספר - עמי אסף 1997

טורניר עמית 1998

בימים שאנשים הולכים עם הראש למטה מסיבות לא ברורות לי, כאשר רואים את חצי הכוס הריקה ואת השלילי בעיקר אצל האחר.
יושב לו של למעלה עמית וגאה בנו, גאה שלמרות הכל ולמרות השכול איננו מורידים ראש ובעזרתכם חברים אנו מישרים ראש ובמסמס קדימה חוכרים אותך עמית ביום הולדתך, וחולקים לך כבוד דרך הספורט, הרגלים הראש והידיים הסל והאופניים.
אני יודע ששם למעלה אתה מחייך את חיוכך הנבון "לא הייתם צריכים" אבל אנחנו צריכים ורוצים לא רק בשבילך יותר בשבילנו.
אין דרך נעלה יותר לזכור אותך אלה דרך הריצה לכדור הזעה הניגפת שמחת המנצחים והמאבק לגביע ב"טורניר עמית".
ונרתמו לטורניר חברים מבית הספר אלו שלמדו יחד ומכירים, וחברים מגולני, וספורטאים שאפילו לא מכירים אך מוקירים את מפעל ההנצחה של עמית המשולב בטורניר ובספורט.

אני רוצה להודות לכולם ובמיוחד למארגנים הטורניר, קובי קריזה מנהל הספורט במועצה ולמועצה שהוא מיצג, לשמוליק מבית הספר עמי אסף לאריה, לשאולי, להדס, לגלעד, לגיל, ולכל החברים שעזרו, לספורטאים ובמיוחד לספורטאי ותושבי שדי חמד שזו השנה השניה מארחים אותנו ואנו בבושה מסוימת אומרים בשנה הבאה במגרש בכפר.

דקה דומייה לזכרו של
עמית ז"ל

מירוץ אופניים 1997 לזכרו של עמית ז"ל, שאירגן אחד מחבריו לכיתה
של רועי, אחיו של עמית.

קבוצת הכדורסל ע"ש עמית ז"ל

נח אביו של עמית מצד שמאל,
דן אחיו של עמית עומד שלישי משמאל בשורה העליונה.

מירוץ גולני 1996, בשנה בה נפל, במירוץ השתתפו החיילים
מהמחזור של עמית.

ספר תורה לזכרו של עמית ז"ל

בעוה"סית

חוג ידידי חב"ד
כתיבת ספר תורה לעילוי נשמתם של חללי צבא הגנה לישראל

תעודה

וזאת לתעודה כי

לעילוי נשמות

בנו החייל היקר
עמית
הי"ד
נפטר ל באב
תשל"ז

הורי היקרים
מיטה ואסתר
קוסובר
ד"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

נזו ורפאלה קוסובר
קנה עמוד בספר התורה

וראו בני ישראל את פני משה כי
קרן עור פני משה והשיב משה את
המסוה על פניו עד באו לדבר אתו

עמית קוסובר הי"ד

לזכות

נזו ורפאלה
קוסובר
ויכדיהם:
רזלי, גיא, דן
וגל

הורי היקרים
מרים ומשה גלילי

ליחזי לאורך ימים
ועלים טובות
אמן

"העבי ישראל על כמותך חלל איך נפלו גיבורים" (ספאל ב' א' י"ט)

יחיאל מילב

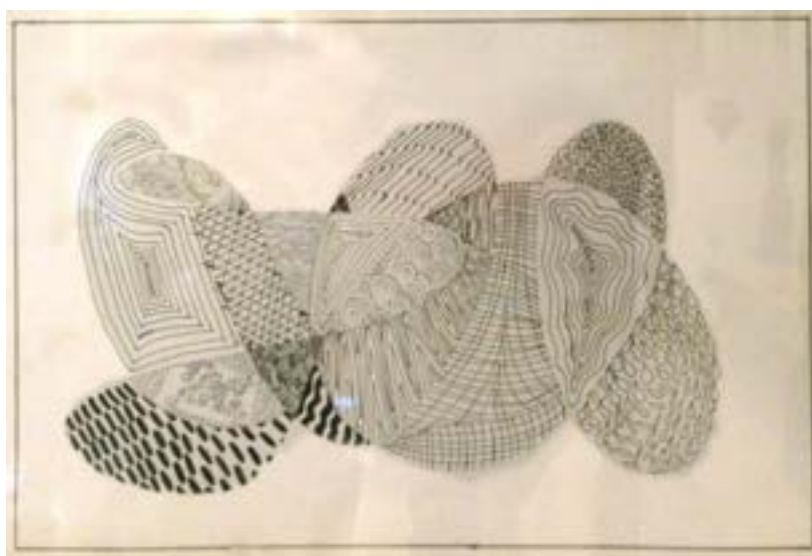
הרב יחיאל מילוב

2/3 - 7/3

דוד בן-דוד

מצוריו של עמית ז"ל

על האחים דן ועמית זיכרונם לברכה

דן ז"ל האמין, כך מספרת רפי, שעמית שומר עליו, יום אחד דן הרגיש לא טוב, וליזה בת זוגתו קצת דאגה, הוא אמר לה "מה את דואגת לי יש את עמית למעלה ששומר עלי ולי לא יקרה כלום".. בפירוש כך הוא האמין, עמית היה האח הגדול והשומר.

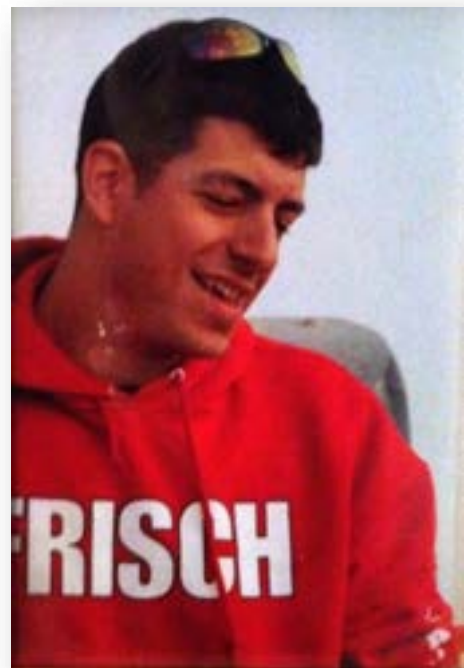

כשעמית התגייס דן היה בן 9, זה גיל שמעריצים אח חייל, בפעם הראשונה שחזר הביתה עם המדים רפי זוכרת שדן הביט בו בהערצה מוחלטת, התעניין בנעלים ובכל הפיצ'פקס הקטנים שמסביב.

דן כעס על רועי שלא נלחם באמא רפי, על כך שלא חתמה לו להתגייס לקרבי, כדי שיוכל גם הוא אח"כ להתגייס לגולני (שיפתח עבורו את הדרך), החלום של דן היה להיות בגולני כמו אביהם נח ועמית אחריו.

אך רפי מספרת שרועי דווקא שהיה אז מספיק בוגר הבין שזה טרי מדי ואין טעם להילחם ולא ביקש ללכת לקרבי.

דן נפטר ב 10.3.2012 בהיותו בן 25, לאחר סיום טיול סקי בצרפת

בחופשה האחרונה כשבאו להודיע על מותו של עמית, נח היה במילואים בעזה (רפי חשבה שבאו להודיע לה על נח), כי מה הסיכוי שיקרה משהו לטירון לעומת נח שהיה בפעילות מבצעית. נח ועמית מאוד דומים, במראה ובאופי.

רפי מספרת שבמזל נח ועמית היו בבית שניהם בשבת שלפני. עמית לא היה אמור להיות בחופש אך משקפיו נשברו והוא היה זקוק להן לירי, אז נתנו לו לצאת בשבת בצהריים לכמה שעות לתקן אותן ואז נח הספיק לראות אותו. רפי זוכרת שהיה זה בקיץ, והם היו בבריכה והתמסרו בגל הקטנה כמו בכדור בבריכה, ועמית פשוט פרח והיה מאושר.

כתבה על נפילתו של עמית ז"ל

מתחזקות ההשערות שעמית מת ממכת חום

טירון גולני, עמית קוסובר מכפר סירקין, מת בשבוע שעבר במהלך מסע אלונקות לילי. בצה"ל בורקים אם מפקדיו אחראים למותו

בן 18 היה עמית קוסובר כמותו, שבועיים בלבד לאחר שהתגייס לצה"ל. הפעם האחרונה שנפגש עם משפחתו רבת-השורשים מכפר-סירקין היתה בשבת לפני שבועיים. כיום ראשון למחרת נספר לתמיד מהוריו ואחיו, רועי, גיא, דן וגל הקטנה.

ביום רביעי שעבר יצא עמית למסע אלונקות במסגרת טירונות גולני, ובאותו מסע מת. המוות נגרם, ככל הנראה, מטמט חום. המסע נערך בבקעה סמוך לבסיס הטירונים וארך כשבועה קילומטרים. כעבור כמה קילומטרים חס עמית ברע והתמוטט. הוא הועבר למרפאה בבסיס, שם גילו כי אין לו דופק וכי אין לו לחץ דם. במרפאת הבסיס הוא מת.

ועדת בדיקה שטינה אלוף פיקוד הצפון, עמירם לוי, ברקה מאז יום רביעי שעבר את אירוע המוות ותגיש, ככל הנראה, בסוף השבוע את מסקנותיה. בתוך כך מתגלות הקידה של המספרה הצבאית בגר שא. בין האפשרויות שנברקות: מוות מרום לב ומכת חום. בבדיקה ראשונית הופרכה ההשערה כי מדובר בהתייבשות, ונמצא כי מפקדיו לא חרגו מהנהלים. בין היתר, בורקת הוועדה אם נשמרו הוראות הבטיחות ואם לאחר שהתמוטט עמית, הוא קיבל טיפול ראוי.

בבדיקה שנערכה לעמית בבסיס הקליטה והמיון לא התגלו אצלו כל בעיות רפואיות. מערויות חבריו לפלוגה עולה כי אף לא אחד מהטיירונים התלונן על כאבים, אך המסע היה קשה, כיוון שהחיילים היו עייפים.

ביום ראשון השבוע התמוטט טירון מפלוגתו של עמית, בזמן שהלך למטות. הוא פונה לבית-חולים בירושלים ומצבו מוגדר בינוני. בצה"ל שוללים קשר בין המקרים ומעריכים שהטיירון שהתמוטט השבוע לא לקה במכת חום, אלא סבל מליקוי בריאותי. ר"ר טלי בוקר, רופאה בבית חולים תל-השומר,

הסבירה מהי מכת חום: "זוהי התחממות מהירה של הגוף, בעוד הגוף אינו מסוגל להיפטר מעודפי החום כאותה מהירות. כתוצאה מכך, המערכות הביולוגיות כגוף קורסות ומפסיקות לתפקד". ר"ר בוקר בהחירה כי אין קשר בין מכת חום להתייבשות.

התאמן לקראת הקשיים

עמית הובא ביום המשי לקבורה בבית-הקברות בכפר-סירקין והיה הראשון שנקבר בחלקה הצבאית. אביו, נח, ספר לו. הוא סיפר כי בנו ביקש להתקבל לקורס טיס ונפסל בשל בעיות ראייה וכי חלופו היה לשרת בגולני. עוד סופר בהלוויה כי סבו של עמית הוא ניצול שואה, שריד אחרון למשפחתו.

האב, נח קוסובר, היה בעבר לוחם בסירת אגוז וכיום הוא מ"פ גולני במילואים. בליל המשי שעבר היה בצבא, במסגרת שירות המילואים. במהלך שירותו נדרו מחשבותיו לבכורו עמית ולקשיים הגופניים הצפויים לו. נח זכר שכנו התאמן חודשים לפני הגיוס, כדי להגיע מוכן לכל משימה. על הקבר הטרי סיפרו חבריו של עמית שהוא היה חירוי מיטיבציה ואף התכוון להתקדם במסלול הקרבי.

14 חיילים מתו בתאונות בחצי שנה

בחצי השנה הראשונה של '96 נהרגו 14 חיילים בתאונות, לעומת עשרה בתקופה המקבילה ב'95. שבעה מהם חיילים, ובהם תושבת העיר ענבל טוסי, נהרגה בהתרסקות המשפחה על הקבר הראשון בחלקה הצבאית בכפר-סירקין (צילום: חוי אופן)

מסוק יסעור באפריל השנה. על פי ד"ר התאונות החגיגות של צה"ל, עולה כי לעומת הגידול במספר ההרוגים, חל פיתוח במספר התאונות: 207 במחצית הראשונה של '96 לעומת 290 במחצית הראשונה של '95.

עוד יצוין כי לפני שלוש שנים אירע מקרה מוות דומה בחטיבת גבעתי, כאשר טוראי רני קצביץ מת כעת מסע לילי. ד"ר החקירה שפורסם חשף ליקויים קשים בתפקוד המפקדים, שלא קיימו את הוראות הבריאות. שלושה קצינים עומדים לדין בגין פרשה זו, בבית-הדין הצבאי של פיקוד דרום. בעקבות התאונה, יצאו הנחיות, לפיהן בחודשים יולי ואוגוסט אמור להי תאמן בשעות מסוימות, וכי על המפקדים להכריח חיילים לשתות.

מיכל גבון

ענבל טוסי, נהרגה בהתרסקות המשפחה על הקבר הראשון בחלקה הצבאית בכפר-סירקין (צילום: חוי אופן)

לעמית

ושוב רוח אביב נעימה מביאה איתה את ריח הפריחה.
ושוב עוברת עונה ועוד עונה
ורק אצלך בן יקר ואהוב
הכל עמד מלכת מבלי שוב.
השארתי אותי בכאבי עם מלאי אדיר של נשיקות
כאלו שלעולם לא יתממשו גם לא בעוד אלף דורות.
נשיקה חזקה בטכס קבלת הסיכה
נשיקה של גאווה עם קבלת דרגות הקצונה
נשיקה חמה של הקלה ביום השחרור מהצבא
נשיקה תומכת ואוהבת בשדה התעופה
שאותך בצאתך לעולם הגדול מלווה.
נשיקה של הערכה כשאתה בטכס קבלת התואר
אחרי שנים של למידה.
נשיקה מפרגנת ואוהבת כשהביתה את בחירת ליבך אתה מביא.
ועוד אלף נשיקות מתחת לחופה עם זאת שמאותו רגע לה אתה קורא אישתי.
ועוד המון נשיקות של שמחה
עם בא הנכד או הנכדה.
מליוני נשיקות של סתם יום של חול
כשבא לי להזכיר לך שאותך אני אוהבת מכל.
ועוד נשיקות של יום חג או שבת של בוקר ערב או צהריים
כי אצלי המלאי גדול ממש עד השמיים.
ואני שנשארתי פה עם הכאב הנורא
מביטה למעלה ושולחת נשיקות עם מעט אמונה
שאולי חלק קטן מן הנשיקות אליך באמת הן עוברות.

אמא.

עמית קוסובר 1978-1996

יהי זכרו ברוך

ליקטו וערכו:

תלמידים : אורי לבנה ויעל בוקסבאום

סטודנטית : נועה בן צבי

משפחת קוסובר

תודות:

תיכון עמי אסף.

מכללת בית ברל.

מכללת לוינסקי.

מועצה אזורית דרום השרון.

אגף הכשרת עובדי הוראה.